

Sommige wijze woorden
vergeet je nooit

'Go with your gut'

Deze week:

Inge Onsea (50), die met haar partner Esfan Eghtessadi al 20 jaar Essentiel Antwerp op de kaart houdt. Samen vonden ze de sleutel tot de moeilijkste professionele, maar ook persoonlijke beslissingen.

“In ons hart wisten we al een paar jaar dat we bij Essentiel dingen moesten veranderen, maar we zaten in een luxepositie: we leden geen verliezen en moesten onszelf dus niet in vraag stellen. Tot de lockdown.

Eerst was er paniek. Maar al snel kwamen we in *street fighter*-modus. We beslisten om onze twaalf collecties niet meer naar onze showrooms overal ter wereld te sturen, maar ze digitaal te verkopen. Daardoor hadden we onze orders in twee weken in plaats van twee maanden binnen en bleef er tijd over om ze met de boot in plaats van het vliegtuig te leveren. We dachten lang dat zo'n omschakeling te veel werk en geld zou vragen, maar nu zien we: dit is de toekomst.

Zo ging het ook in 2006, toen we een terugval van wel 15 miljoen in onze omzet maakten. Dat kwam vooral omdat we te veel *gepleased* hadden. Onze Scandinavische agent zei dat we meer zwart en wit moesten brengen, terwijl zijn Engelse collega meer bloemen en de Franse meer rock-'n-roll wilde. We probeerden naar iedereen te luisteren, maar eindigden met een overload aan ontwerpen zonder duidelijk DNA.

Esfan kwam toen met de gouden raad: 'Go with your gut.' Als iemand zegt dat ik naar rechts moet, ga ik eerst naar links, al is het maar even, voor de show. Maar hier voelde ik meteen dat Esfan gelijk had: we moesten alleen nog *ons eigen goesting* doen. Dat betekende: snijden in het aantal winkels en agenten en in de winst, en kleinere collecties maken die coherent zijn. De klanten volgden. Esfan is straf op dat vlak. Misschien zijn het zijn half Iraanse roots, maar hij leeft enorm op buikgevoel, of hij nu Essentiel runt of in kunst en immobiëlen investeert. Ik kom uit

een nuchterdere familie. Alhoewel. Toen ik op mijn 18de verliefd werd op een Indiase acteur en verhuisde naar wat toen nog Bombay was, vond mijn moeder dat alleen maar tof voor mij. En toen ik vijf jaar later hals-overkop de verloving verbrak – ik besepte ineens dat ik in India als getrouwde vrouw nooit zou mogen werken – vertrouwde mijn moeder er weer op dat ik op mijn pootjes zou terechtkomen.

Dat gevoel helpt mij nog altijd. Nog niet zo lang geleden voelde ik dat het hoofdstuk van Esfan en mij als koppel voorbij was. Zonder elkaar hadden we nooit zoveel moois bereikt, maar tegelijk werd dag en nacht samen werken onze ondergang. Je neemt je problemen mee naar huis, je hebt elkaar 's avonds niet veel meer te vertellen. We hebben een pijnlijke scheiding lang uitgesteld, maar drie jaar geleden kwam dat buikgevoel weer boven en beseften we: we moeten uit elkaar. 'Go with your gut' heeft vaak te maken met loslaten.

Het vreselijkste was dat we het aan onze zonen moesten vertellen en hun harten moesten breken. In die zin vind ik kinderen hebben het mooiste én het akeligste wat er is. Zoveel verantwoordelijkheid... Maar *bon*, Ishan en Azar, nu vijftien en zestien, merken dat hun mama en papa elkaar nog altijd de man en vrouw van hun leven noemen. Ik zie Esfan nog elke dag en als er iets scheelt, is hij nog altijd de eerste die ik bel.

Doordat we moedig genoeg waren om de knoop door te hakken, gaven we onze zonen een belangrijke levensles: je moet erin geloven en vechten, maar tegelijk moet je durven loslaten als je buik je dat zegt. Een *gut feeling* bedriegt je zelden of nooit.”